

VOORWOORD

THE NEW YORK TIMES,
Dinsdag, 25 mei 1999
KATERN D: Wetenschap PAGINA D-3
door Lawrence K. Altman, M.D.

De aloude ziekte de pokken werd twintig jaar geleden uitgeroeid. Het pokkenvirus wacht nog steeds op de dood, ingevroren in twee streng bewaakte laboratoria, in de Verenigde Staten en in Rusland...

Gisteren heeft de World Health Organization, met steun van de Russische en andere regeringen, het virus formeel andermaal uitstel van executie verleend...

... Research waarbij het virus gebruikt wordt kan mogelijkwijs leiden tot de ontwikkeling van verbeterde vaccins of geneesmiddelen die tegen deze ziekte kunnen worden ingezet. Weliswaar zouden die middelen alleen maar nut hebben indien een gewetenloze natie geheime voorraden van het pokkenvirus zou aanwenden in een biologische terreuractie, een vooruitzicht dat evenwel tegenwoordig allesbehalve denkbeeldig is.

Op verzoek van de WHO hebben Russische en Amerikaanse wetenschappers de volledige DNA-sequenties van variola in kaart gebracht. De WHO meende dat dergelijke informatie voldoende kennis zou opleveren om als basis te kunnen dienen voor toekomstige research en ter vergelijking van virussen die eventuele terroristen zouden loslaten...

Een aantal wetenschappers vocht dit gezichtspunt echter aan. Zij waren de mening toegedaan dat sequenties op zich geen uitsluitsel zouden kunnen geven over de gevoeligheid van een virus voor een specifiek middel.

In een verhandeling over de onvoorspelbaarheid van research zei dr. Fauci (National Institute of Allergies and Infectious Diseases): ‘Misschien zult u nimmer het virus uit de diepvriezer halen, maar u hebt het nu tenminste in uw bezit.’

I

De portier schrok op toen hij het geknars van banden op grind hoorde. Er was amper nog licht aan de hemel te zien en aangezien hij net koffie had gezet, had hij weinig zin om op te staan. Toch won zijn nieuwsgierigheid het van hem. Bezoekers van Alexandria kwamen zelden naar de begraafplaats Ivy Hill. Het historische plaatsje aan de Potomac had de levenden voldoende andere, kleurrijker attracties en vermaak te bieden. Wat de plaatselijke bevolking aanging, die kwam hier maar zelden op weekdagen; al helemaal niet laat op de middag terwijl aprilregens de hemel geselden.

De portier tuurde door het raampje van zijn poorthuis naar buiten en zag een man uit een onopvallende sedan stappen. *Een regeringsambtenaar misschien?* Hij schatte zijn bezoeker voor in de veertig, een lange man in bijzonder goede conditie. Hij was op het weer gekleed in een waterafstotend jasje, donkere broek en stevige schoenen.

De portier bezag de soepele gang waarmee de man bij de wagen wegliep en de alertheid waarmee hij om zich heen keek, zijn omgeving in zich opnam. *Geen ambtenaar dus, maar een militair.* Hij deed de deur open en stapte naar buiten onder het afdak, zag hoe zijn bezoeker daar door de poort van de begraafplaats stond te kijken zonder aandacht te besteden aan de regen die zijn donkere haar tegen zijn hoofd plakte.

Misschien is dit wel de eerste keer dat hij hier terugkeert, dacht de portier bij zichzelf. Iedereen was weifelachtig die eerste keer, ongeneigd een oord te betreden dat verbonden was met pijn, smart en verlies. Hij keek naar de linkerhand van de man en zag

geen ring. *Een weduwnaar?* Hij probeerde zich te herinneren of de laatste tijd een jonge vrouw begraven was.

‘Goedemiddag.’

De portier keek op bij de stem. Die was zacht voor zo’n grote man, bijna ingehouden, alsof hij als een buikspreker de groet had weten uit te spreken zonder zijn lippen te bewegen.

‘Goeiemiddag. Als u de begraafplaats op wilt, kan ik u wel een paraplu lenen.’

‘Dat zou prettig zijn, dank u wel,’ zei de man, zonder evenwel dichterbij te komen.

De portier stak zijn hand in een bak die van een oude gieter was gemaakt. Hij greep het handvat van de paraplu beet en liep op de man af, waarbij hij het markante gezicht en de opmerkelijk donkerblauwe ogen in zich opnam.

‘Barnes is de naam. Ik ben portier hier. Als u mij vertelt wie u komt bezoeken, dan kan ik u een speurtocht in dit hondenweer besparen.’

‘Sophia Russell.’

‘Russell, zegt u? Er gaat niet meteen een lampje branden. Ik zoek het wel even op. Dat is zo gebeurd.’

‘Laat u maar. Ik vind het wel.’

‘Ik moet u in elk geval nog vragen uw naam in het bezoekersboek te zetten.’

De man stak de paraplu op. ‘Jon Smith. Dr. Jon Smith. Ik weet waar ze ligt. Evengoed bedankt.’

De portier meende een lichte beving in de stem van de man te horen. Hij hief zijn arm, op het punt hem nog iets na te roepen, maar de man liep al van hem weg, met lange soepele passen als die van een soldaat, tot hij in de grijze regensluiers verdween.

De portier staaarde hem na. Iets koude en scherp danste langs zijn ruggengraat, bezorgde hem een rilling. Hij liep het poorthuisje weer binnen, deed de deur dicht en vergrendelde die stevig.

Hij haalde het bezoekersboek uit de la van zijn bureau, sloeg het open op de datum van die dag en noteerde zorgvuldig zowel de naam van de man als de tijd waarop hij was aangekomen. Toen, in een opwelling, bladerde hij door tot achter in het boek waar de ter aarde bestelden in alfabetische volgorde waren ge-

noteerd.

Russell... Sophia Russell. Hij had haar gevonden: Rij 17, graf nummer 12. Ter aarde besteld... precies een jaar geleden!

Onder de drie rouwendenden die het register hadden getekend, bevond zich Jon Smith, M.D.

Nou, waarom heb je dan geen bloemen bij je?

Smith was dankbaar dat het regende terwijl hij langs het pad liep dat slingerend door Ivy Hill voerde. Het was als een sluier die gedrapeerd was over herinneringen die nog steeds bij machte waren hem te steken en te schroeien, herinneringen die het afgelopen jaar zijn onafgebroken metgezellen waren geweest, die hem 's nachts toefluisterden, zijn tranen bespottend, hem dwingend keer op keer dat gruwelijke moment opnieuw te beleven.

Hij ziet het kille witte vertrek in het ziekenhuis van het United States Army Medical Research Institute for Infectious Diseases (USAMRIID) in Frederick, Maryland. Hij kijkt toe hoe Sophia, zijn grote liefde, zijn toekomstige bruid, onder een zuurstoftent kronkelend naar adem ligt te snakken. Hij staat luttele centimeters van haar af, niet bij machte haar te helpen. Zijn kreten tegen het medisch personeel weergalmen tegen de muren en worden naar hem teruggekaatst, als om hem te bespotten. Ze weten niet wat haar zo ziek maakt. Ook zij staan machteloos.

Opeens slaakt ze een kreet – een geluid dat Smith nog steeds in zijn nachtmerries hoort en wat hij bidt nooit meer te zullen horen. Haar ruggengraat, gespannen als een boog, kromt zich nu tot een onmogelijke hoek, ze gutst van het zweet als wil haar lichaam zich ontdoen van de gifstoffen. Haar gezicht heeft een hoogrode kleur van de koorts. Heel even verstart ze in die houding. Dan zakt ze in elkaar. Het bloed spuit uit haar neus en keel. Diep uit haar binnenste komt de doodsreutel, gevolgd door een zachte zucht, terwijl haar ziel eindelijk uit zijn gekwelde gevangenis ontsnapt...

Smith huiverde en wierp een snelle blik om zich heen. Hij had niet eens beseft dat hij stil was blijven staan. De regen trommelde onafgebroken op de paraplu, maar het leek wel of die in slow motion viel. Hij had het idee dat hij elke druppel kon horen terwijl die van het nylon afspatte.

Hij wist niet precies hoe lang hij daar had gestaan als een veronachtzaamd, vergeten standbeeld, of wat hem er uiteindelijk toe bewoog een volgende stap te zetten. Hij wist niet hoe hij het pad vond dat naar haar graf leidde, maar opeens stond hij ervoor.

SOPHIA RUSSELL
DE HEER HEEFT ZICH OVER HAAR ONTFERMD

Smith leunde naar voren en streefde met zijn vingertoppen langs de gladde bovenrand van de roze-met-wit granieten grafsteen.

‘Ik weet het, ik had vaker langs moeten komen,’ fluisterde hij. ‘Maar ik kon me er niet toe zetten. Ik dacht dat als ik hier kwam, ik onder ogen zou moeten zien dat ik je voorgoed kwijt ben. Dat kon ik niet opbrengen... tot nu toe.’

“Het Hades-project.” Zo noemden ze het, Sophia, de gruwel die mij jou heeft ontnomen. Je hebt nooit de gezichten gezien van de mannen die daarbij betrokken waren. Dat heeft God je bespaard. Maar ik wil dat je weet dat ze geboet hebben voor hun misdaden.

Ik heb wraak genomen, lieveling, in de veronderstelling dat dat me rust zou brengen. Maar zo is het niet gegaan. Maandenlang heb ik me afgevraagd hoe ik gemoedsrust zou kunnen vinden, maar uiteindelijk luidt het antwoord elke keer weer hetzelfde.’

Smith trok een klein juweliersdoosje uit de zak van zijn jasje. Hij klapte het dekseltje open en staaarde naar de 6-karaats, in platina gevatte marquise geslepen diamant, die hij bij Van Cleef & Arpels in Londen had uitgezocht. Het was de trouwring die hij aan de vinger had willen schuiven van de vrouw die met hem in de echt zou worden verbonden.

Smith hurkte neer en duwde de ring in de zachte aarde aan de voet van de grafsteen.

‘Ik hou van je, Sophia. Ik zal altijd van je houden. Jouw hart is nog steeds het licht van mijn leven. Maar de tijd is gekomen om verder te gaan met mijn leven. Ik weet niet waar ik heen ga of welk pad me daarheen zal voeren. Maar ik moet nu verder.’

Smith bracht zijn vingertoppen naar zijn lippen, beroerde toen

de koude steen.

‘God zegene je, moge Hij immer over je waken.’

Hij pakte de paraplu op en deed een stap naar achteren, staarde naar de grafsteen als wilde hij het beeld ervan voorgoed in zijn geheugen prenten. Toen hoorde hij achter zich zachte voetstappen en hij draaide zich met een ruk om.

De vrouw met de zwarte paraplu in haar hand was in de dertig, lang, met vuurrood haar dat asymmetrisch was geknipt. Haar neus en hoge jukbeenderen waren bezaaid met sproetjes. Haar ogen, groen als water bij een koraalrif, sperden zich open toen ze Smith zag.

‘Jon? Jon Smith?’

‘Megan...?’

Megan Olson beende op hem af, pakte Smith bij de arm en kneep erin.

‘Ben je het heus? Goeie god, dat is wel...’

‘Heel lang geleden, ja.’

Megan keek langs hem naar Sophia’s graf. ‘O Jon, neem me niet kwalijk. Ik had geen idee dat hier vandaag iemand zou zijn. Het was niet mijn bedoeling me op te dringen.’

‘Hindert niet. Ik heb gedaan waarvoor ik ben gekomen.’

‘Ik vermoed dat we hier allebei om dezelfde reden zijn,’ zei ze zacht.

Ze troonde hem mee naar de beschutting van een enorme eik en bekeek hem onderzoekend. De groeven in zijn gezicht waren dieper dan ze zich die herinnerde en er waren heel wat nieuwe bijgekomen. Ze kon alleen maar gissen wat voor soort jaar Jon Smith achter de rug had.

‘Jon, ik vind het toch zo erg voor je,’ zei ze. ‘Ik zou willen dat ik je dat eerder had kunnen zeggen.’ Ze aarzelde even. ‘Ik zou willen dat ik er voor je had kunnen zijn toen je iemand nodig had.’

‘Ik heb geprobeerd je te bellen, maar je was er niet,’ antwoordde hij. ‘Je werk...’

Megan knikte bedroefd. ‘Ik was weg, ja,’ zei ze vaag.

Sophia Russell en Megan Olson waren allebei opgegroeid in Santa Barbara, hadden daar op school gezeten, waren toen aan UCLA gaan studeren. Na hun studie waren ze elk huns weegs ge-

gaan. Sophia had haar Ph.D. in cel- en moleculaire biologie gehaald en was voor USAMRIID gaan werken. Nadat Megan in de biochemie was afgestudeerd, had ze een post aanvaard aan het National Institute of Health. Maar na een periode van drie jaar was ze van baan veranderd en was ze op de afdeling medische research van de World Health Organization gaan werken. Sophia had ansichtkaarten vanuit alle hoeken van de wereld gekregen en had die in een album geplakt als een manier om haar vriendin de globetrotter te volgen. Nu, zonder waarschuwing, was Megan weer terug in het land.

‘NASA,’ zei Megan, in antwoord op Smiths onuitgesproken vraag. ‘Ik begon genoeg te krijgen van mijn zwervende bestaan, heb gesolliciteerd voor de spaceshuttleopleiding en ben aangenomen. Nu ben ik eerste reserve voor de volgende ruimtemissie.’

Smith stak zijn verbazing niet onder stoelen of banken. ‘Sophia zei altijd al dat ze nooit wist wat ze van jou kon verwachten. Gefeliciteerd.’

Megan glimlachte flauwtjes. ‘Bedankt. Ach, ik denk dat niemand ooit weet wat hem of haar te wachten staat. Zit jij nog steeds bij het leger, bij USAMRIID?’

‘Op het ogenblik rommel ik maar wat aan,’ antwoordde Smith. Dat was niet helemaal waar, maar het scheelde niet veel. Hij veranderde van onderwerp. ‘Blijf je nog een tijdje in Washington? Dan kunnen we misschien eens bijpraten.’

Megan schudde haar hoofd. ‘Ik zou dolgraag blijven, maar ik moet vanavond alweer naar Houston. Maar ik wil beslist contact met je houden, Jon. Woon je nog steeds in Thurmont?’

‘Nee, dat huis heb ik verkocht. Te veel herinneringen.’

Achter op een kaartje krabbelde hij zijn adres in Bethesda, met het telefoonnummer waarmee hij in het boek stond.

Hij gaf haar het kaartje, en zei: ‘Serieus, laten we contact houden.’

‘Reken maar,’ antwoordde Megan. ‘Pas goed op jezelf, Jon.’

‘Jij ook. Het was fijn je te zien, Megan. Succes met de missie.’

Ze keek toe hoe hij onder de eik vandaan liep en in de druilregen verdween.

‘Op het ogenblik rommel ik maar wat aan...’

Megan had Smith nooit gezien als een man die maar wat aanrommelde. Terwijl ze naar Sophia’s graf liep en de regen op haar paraplu trommelde, vroeg ze zich nog steeds af wat hij met die vage opmerking had bedoeld.

2

Het Pentagon biedt werk aan meer dan drieëntwintigduizend mensen – militair en burger – en brengt deze onder in een uniek bouwwerk dat bijna 372 000 vierkante meter beslaat. Iemand die gebrand is op absolute veiligheid, anonimiteit en toegang tot zowel 's werelds modernste communicatiemiddelen als de machtscentra van Washington, kan zich geen volmaakter werkplek wensen.

De Leased Facilities Division beslaat een piepklein deel van de kantoorruimte in het E-blok van het Pentagon. Zoals de naam doet vermoeden regelt Leased Facilities de verwerving, het onderhoud en de beveiliging van gebouwen en grond voor militaire doeleinden, variërend van opslagplaatsen in St. Louis tot enorme lappen woestijngrond in Nevada als testterreinen voor de luchtmacht. Gezien de uitgesproken weinig luisterrijke aard van dit werk zijn de mannen en vrouwen van die afdeling eerder burgers dan militairen. Zij arriveren 's morgens om negen uur, maken plichtsgetrouw hun uren en vertrekken om vijf uur. Het wereldnieuws dat andere werknemers op het Pentagon wellicht dagen aaneen onafgebroken achter hun bureau kluistert, raakt hen niet. De meesten van hen vinden dat prima zo.

Nathaniel Fredrick Klein vond het ook prima – maar om volslagen andere redenen. Kleins kantoor bevond zich helemaal aan het eind van een gang, ingeklemd tussen deuren met de opschriften ELEKTRICITEIT en ONDERHOUD. Alleen bevond zich achter die deuren niets van dien aard en konden de sloten zelfs met de meest geraffineerde sleutelkaart niet worden geopend. De ruimte achter die deuren maakte deel uit van Kleins geheime suite.

Er stond geen naambordje op Kleins deur, alleen een interne Pentagon-aanduiding: 2E377. Zo hun ernaar werd gevraagd, zouden de weinige collega's die hem ooit gezien hadden een man beschrijven van ergens voor in de zestig, van gemiddelde lengte, onopvallend, afgezien van zijn nogal lange neus met daarop een bril met een metalen montuur. Misschien zouden ze een opmerking maken over zijn ouderwetse, licht gekreukte pakken, of zouden ze zich de vluchtige glimlach herinneren waarmee hij hun op de gang voorbijliep. Sommigen van hen zouden misschien hebben opgevangen dat Klein bijwijlen werd verzocht te verschijnen voor de hoofden van de verscheidene krijgsmachten of een congrescommissie. Maar dat viel op grond van zijn leeftijd te verwachten. Misschien zouden ze ook weten dat hij officieel de verantwoordelijkheid droeg voor de controle over de percelen die het Pentagon overal ter wereld in gebruik had of waar het belang bij had. Dat zou een verklaring vormen voor het feit dat men hem eigenlijk bijna nooit zag. In wezen was het soms moeilijk te zeggen wie of wat Nathaniel Klein nu eigenlijk was.

Om acht uur die avond zat Klein nog achter zijn bureau in het bescheiden kantoor dat zich in niets onderscheidde van alle andere kantoren in die vleugel. Hij had enkele persoonlijke noten toegevoegd: ingelijste prenten die de wereld weergaven zoals cartografen uit de zestiende eeuw zich die hadden voorgesteld, een ouderwetse aardbol op een voetstuk en een grote ingelijste foto van de aarde genomen vanuit de spaceshuttle.

Hoewel maar weinig mensen dit wisten was Kleins voorliefde voor een wereldomvattende blik een directe afspiegeling van zijn werkelijke mandaat: hij diende als de oren en de ogen van de president. Vanuit zijn onopvallende kantoor bestierde Klein een losmazige organisatie die bekend stond als Covert-One. Covert-One was door de president in het leven geroepen na de gruwel die bekend was geraakt als het Hades-project, en diende als vroegtijdig waarschuwingssysteem en geheime responsoptie van de presidentiële staf.

Omdat het werkterrein van Covert-One zich uitstreekte buiten de normale bureaucratie van de militaire inlichtingendienst en dus ook buiten bereik van de priemende blik van het Congres,

had de afdeling geen officiële structuur of hoofdkwartier. In plaats van geaccrediteerde ambtenaren rekruteerde Klein mannen en vrouwen die hij ‘mobiele stillen’ noemde – individuen, stuk voor stuk uiterst deskundig op hun vakgebied, die zich evenwel door omstandigheden of door hun instelling aan de rand van de samenleving bevonden. De meesten – maar beslist niet allen – hadden enige militaire training, hadden talloze eervolle vermeldingen en onderscheidingen ontvangen, maar hadden zich ongelukkig gevoeld onder het juk van gestructureerd gezag en ervoor gekozen niet in uniform te blijven. Anderen kwamen uit de burgerwereld: voormalige rechercheurs – uit alle takken van de wetshandhaving, lieden die een tiental talen vloeiend spraken, artsen die de wereld hadden rondgereisd en gewend waren aan de beroerdste omstandigheden. De besten, zoals kolonel Jon Smith, overbrugden beide werelden.

Ze hadden één ding met elkaar gemeen, een factor bij gebrek waaraan velen door Klein werden afgewezen: hun leven behoorde puur aan hen alleen toe. Ze hadden weinig of geen familie, niets waardoor hun vrijheid werd belemmerd, en een professionele reputatie die het meest kritische onderzoek zou doorstaan. Deze hoedanigheden waren van onschatbare waarde voor iemand die op een gevaarlijke missie werd gestuurd duizenden kilometers van huis.

Klein sloeg de map dicht van het rapport dat hij had zitten lezen, zette zijn bril af en wreef zich over zijn vermoeide ogen. Hij verlangde naar huis, verheugde zich op de begroeting van zijn cockerspaniël, Buck, en keek uit naar het genot van een glaasje malt scotch gevolgd door zijn avondeten, dat zijn huishoudster voor hem in de oven had klaargezet. Hij wilde net opstaan toen de verbindingsdeur met de aangrenzende kamer opening.

‘Nathaniel?’

Hij werd aangesproken door een goed verzorgde vrouw, een paar jaar jonger dan Klein, met heldere kraalooogjes en grijzend blond haar dat in een wrong was opgemaakt. Ze droeg een klassiek blauw mantelpakje, geaccentueerd door een snoer parels en een opengewerkte gouden armband.

‘Ik dacht dat je al naar huis was, Maggie.’

Maggie Templeton, die gedurende de tien jaar dat hij bij de National Security Agency had gewerkt zijn assistente was geweest, trok haar keurig geëpileerde wenkbrauwen op.

‘Ben ik ooit eerder naar huis gegaan dan jij? Het is trouwens maar goed ook dat ik dat vandaag niet voor het eerst heb gedaan. Ik moet je iets laten zien.’

Klein liep achter Maggie aan het aangrenzende vertrek binnen, dat eigenlijk één groot computercentrum was. Er stonden drie monitors en een massa servers en geheugenunits, en alles draaide op de meest geavanceerde software van de overheid. Vanaf een afstand keek Klein vol bewondering toe terwijl Maggies vingers uiterst bedreven over het toetsenbord dansten. Het was alsof hij getuige was van een virtuoze uitvoering van een concertpianist.

Maggie Templeton was, behalve de president, de enige die precies op de hoogte was van de activiteiten van Covert-One. In de wetenschap dat hij een bekwame en vertrouwde rechterhand nodig zou hebben, had Klein erop gestaan dat Maggie van meet af aan bij zijn werk betrokken zou worden. Behalve dat ze bij de NSA voor hem had gewerkt, had ze ruim twintig jaar ervaring als leidinggevende administrateur bij de CIA. Maar het allerbelangrijkst voor Klein was dat ze familie was. Maggies zus, Judith, was met Klein getrouwd geweest en was jaren geleden aan kanker gestorven. Ook Maggie had haar portie ellende gehad: haar man, geheim agent bij de CIA, was niet teruggekeerd van een buitenlandse missie. Het lot had bepaald dat Maggie en Klein voor elkaar de enige familie waren geworden.

Toen Maggie ten slotte haar handen van het toetsenbord haalde, tikte ze met een fraai gemanicuurde vingernagel op het beeldscherm.

VECTOR ZES.

De twee woorden pulseerden midden op het scherm als een knipperlicht bij een verlaten kruispunt in een provinciestadje. Klein voelde de haren op zijn onderarmen tegen zijn mouwen kriebelen. Hij wist precies wie Vector Zes was. Hij kon zich zijn gezicht even duidelijk voor de geest halen als stond de man voor hem. Vector Zes: de codenaam moest door Klein, als hij die ooit onder ogen kreeg, worden geïnterpreteerd als een alarmsignaal.

‘Zal ik het bericht oproepen?’ vroeg Maggie bedwaard.

‘Graag...’

Haar vingers vlogen over de toetsen en het in code weergegeven bericht van letters, symbolen en cijfers verscheen op het scherm. Vervolgens herhaalde ze de handeling met andere toetsen om de decoderingssoftware te activeren. Enkele seconden later verscheen het bericht in leesbare tekst:

Diner – prix fixe – 8 euro

Spécialités: Fruits de mer

Spécialités du bar: Bellini

Fermé entre 2-4 heures

Zelfs als onbevoegden erin zouden slagen het bericht te decoderen, zou uit dit onschuldig ogende menu van een naamloos Frans restaurant niets op te maken zijn. Klein had de simpele code bedacht bij zijn laatste ontmoeting met Vector Zes. De betekenis had niets te maken met de Franse keuken. Het was een kreet om hulp, de laatste uitweg, een smeekbede om extractie.

Klein aarzelde geen moment. ‘Antwoord alsjeblieft als volgt: *Réservations pour deux.*’

Maggies vingers vlogen over de toetsen en het antwoord verscheen feilloos op het scherm. Het korte zinnetje stuitte langs twee militaire satellieten alvorens naar de aarde teruggezonden te worden. Klein wist niet waar Vector Zes zich op dat moment bevond, maar zolang hij de beschikking had over de laptop die Klein hem had meegegeven, kon hij het antwoord downloaden en decoderen.

Kom op! Zeg iets!

Klein controleerde de tijd op het bericht: het was acht uur eerder verzonden. Hoe was dat mogelijk?

Tijdsverschil! Vector Zes bevond zich acht tijdzones naar het oosten. Klein keek op zijn horloge: in werkelijkheid was het bericht nog geen twee minuten oud.

Een antwoord flitste over het scherm. *Réservations confirmées.*

Klein slaakte een zucht toen het scherm zwart werd. Vector Zes zou niet langer dan strikt noodzakelijk on line blijven. Contact was tot stand gekomen, een reisplan voorgesteld, geaccepteerd en bevestigd. Vector Zes zou zich niet verder bedienen van deze vorm van communicatie.

Terwijl Maggie de verbinding afsloot, ging Klein zitten op de enige andere stoel in het vertrek, en hij vroeg zich af welke bijzondere omstandigheden Vector Zes hadden genoopt zich met hem in verbinding te stellen.

In tegenstelling tot de CIA en andere inlichtingendiensten beschikte Covert-One niet over een hele ris buitenlandse agenten. Niettemin had Klein een handjevol connecties in den vreemde. Met sommigen was de relatie gegroeid tijdens zijn werk bij de NSA, andere relaties waren voortgekomen uit toevallige ontmoetingen die zich hadden ontwikkeld tot een verstandhouding gebaseerd op zowel vertrouwen als gedeelde belangen.

Het was een bont gezelschap: een arts in Egypte, die 's lands heersende elite tot zijn patiënten rekende, een computerfabrikant in New Delhi, die zijn regering zijn vaardigheden en apparatuur leverde, een bankier in Maleisië, die zeer bedreven was in het verplaatsen, verbergen of opsporen van buitenlands kapitaal waar ook ter wereld. Geen van deze mensen kende de anderen. Ze hadden niets met elkaar gemeen behalve hun vriendschap met Klein en de laptop die hij elk van hen had gegeven. Ze accepteerden Klein als bureaucraat van het middelste niveau, maar wisten dat hij veel meer was. En de reden waarom ze ermee instemden om als zijn ogen en oren te fungeren kwam niet alleen voort uit vriendschap en geloof in datgene waarvoor hij stond, maar tevens omdat zij erop vertrouwden dat hij hen zou helpen als hun respectieve thuisland om enigerlei reden opeens een gevaarlijk oord voor hen zou worden.

Vector Zes maakte deel uit van dat handjevol contactpersonen.

‘Nate?’

Klein keek naar Maggie.

‘Wie krijgt de opdracht?’ vroeg ze.

Goeie vraag...

Klein maakte tijdens buitenlandse reizen altijd gebruik van zijn identiteitsbewijs van het Pentagon. Een ontmoeting met een contactpersoon vond altijd plaats in het openbaar en op een veilige lokatie. Officiële gelegenheden op een Amerikaanse ambassade waren hiervoor uitermate geschikt. Maar Vector Zes bevond zich niet in de buurt van een ambassade. Hij was op de

vlucht.

‘Smith,’ zei Klein ten slotte. ‘Bel hem alsjeblieft, Maggie.’

Smith lag over Sophia te dromen toen hij werd gestoord door het aanhoudende gerinkel van de telefoon. In zijn droom zaten ze samen op een rivieroever in de schaduw van reusachtige driehoekige bouwwerken. In de verte lag een grote stad. De lucht was warm, doortrokken van de geur van rozen en Sophia. *Cairo...* Ze bevonden zich bij de piramiden van Gizeh net buiten Caïro.

De beveiligde lijn...

Smith ging met een ruk overeind zitten op de bank waarop hij na zijn terugkeer van de begraafplaats nog geheel gekleed in slaap was gevallen. Achter de door de regen gestreepte ramen dreef de wind kreunend zware regenwolken langs de hemel voort. Als voormalig internist en veldchirurg had Smith het talent ontwikkeld om meteen bij het ontwaken volkomen helder te zijn. Die gave was hem uitstekend van pas gekomen tijdens zijn dienstverband bij USAMRIID, toen slapen vaak alleen mogelijk was tijdens korte onderbrekingen gedurende lange, slopende werkperiodes. Die gave kwam hem ook nu goed van pas.

Smith keek naar de tijdsaanduiding rechtsonder op het beeldscherm: bijna negen uur. Hij had twee uur geslapen. Emotioneel uitgeput, zijn geest nog vol beelden van Sophia, was hij naar huis gereden, waar hij een kop soep had opgewarmd en zich vervolgens op de bank had uitgestrekt en naar de regen had liggen luisteren. Hij had niet de bedoeling gehad om in slaap te vallen, maar was dankbaar dat het was gebeurd. Slechts één man kon hem via die speciale lijn bellen. Wat hij te vertellen had, zou wel eens het begin kunnen zijn van een dag zonder einde.

‘Goedenavond, meneer Klein.’

‘Goedenavond, Jon. Ik hoop dat ik je niet bij het eten stoort.’

‘Nee, meneer Klein. Ik ben al een poos klaar met eten.’

‘In dat geval, hoeveel tijd heb je nodig om naar de Andrews luchtmachtbasis te komen?’

Smith haalde eens diep adem. Kleins manier van doen was meestal rustig en zakelijk. Smith had zelden meegemaakt dat hij zo kort van stof was.

Hetgeen niet veel goeds voorspelde en betekende dat haast was geboden.

‘Drie kwartier, meneer Klein.’

‘Uitstekend. En Jon? Neem voor een paar dagen spullen mee.’

De verbinding werd verbroken en Smith staaarde naar de telefoon in zijn hand. ‘Jawel, meneer Klein.’

Smiths routine was zo diep ingeworteld dat hij die zonder nadenken afwerkte. Drie minuten voor een douche en scheerbeurt, twee minuten om zich aan te kleden, dan twee minuten om alles nog eens te controleren en een paar dingen toe te voegen aan de tas die altijd ingepakt in de grote garderobekast stond. Op weg naar buiten schakelde hij de alarminstallatie van het huis in en toen hij met de sedan op de oprit stond, schakelde hij met de afstandsbediening het systeem voor de garage in.

Door de regen duurde de rit naar de luchtmachtbasis Andrews langer dan gewoonlijk. Smith reed de hoofdingang voorbij en meldde zich bij de leverancierspoort. Een in poncho gehulde bewaker bekeek zijn geplastificeerde legitimatiebewijs, controleerde of zijn naam voorkwam op de lijst van goedgekeurde medewerkers en gaf hem met een gebaar te kennen dat hij mocht doorrijden.

Smith had zo vaak vanaf Andrews gevlogen dat hij heel goed de weg kende. Zonder moeite vond hij de hangaar waar de jets werden gestald waarmee doorgaans hoge officieren werden vervoerd. Hij parkeerde op het daarvoor aangewezen terrein op ruime afstand van de start- en landingsbanen, griste zijn tas uit de kofferruimte en liep door de plensregen de enorme hangaar in.

‘Goedenavond, Jon,’ zei Klein. ‘Belabberd weer vanavond. Wat je noemt noodweer.’

Smith zette zijn tas neer. ‘Ja, meneer Klein. Maar dat is geen excuus voor moord.’

De oude grap bracht ditmaal geen grijns op Kleins gezicht.

‘Het spijt me dat ik je heb moeten optrommelen op een avond als deze, maar er is iets gebeurd. Loop maar mee.’

Smith keek om zich heen terwijl hij achter Klein aan liep naar de koffiehoeke. In de hangaar stonden vier Gulfstream jets, maar Smith zag geen onderhoudspersoneel. Hij vermoedde dat Klein dat had weggestuurd omdat hij geen pottenkijkers wenste.

‘Ze zijn een toestel met langeafstandstanks aan het volgooien,’ zei Klein terwijl hij een vluchtige blik op zijn horloge wierp. ‘Nog een minuut of tien, schat ik, dan zijn ze klaar.’

Hij reikte Smith een piepschuim bekertje aan met dampende zwarte koffie, nam hem toen vorsend op.

‘Jon, het gaat om een extractie. Vandaar die haast.’

En de dringende behoefte aan een mobiele stille.

Gezien zijn militaire achtergrond was Smith vertrouwd met de term ‘extractie’ zoals Klein die had gebruikt. De betekenis was: iemand of iets zo snel en geruisloos mogelijk weghalen van een plek of uit een situatie – meestal noodgedwongen en in een krap tijdsbestek.

Maar Smith wist ook dat er specialisten waren – zowel militair als burger – die hiervoor werden ingezet.

Toen hij dat met zoveel woorden zei, antwoordde Klein: ‘In dit geval spelen bepaalde overwegingen een grote rol. Ik wil geen andere instanties inschakelen – nog niet tenminste. Bovendien ken ik de persoon in kwestie – en jij ook.’

Smith schrok. ‘Wat bedoelt u, meneer Klein?’

‘De man die jij zult ontmoeten en weghalen is Joeri Danko.’

‘Danko...’

Voor Smiths geestesoog verscheen een beer van een man, een paar jaar ouder dan hij, met een vriendelijk rond gezicht vol littekens van puberteitsacne. Joeri Danko, zoon van een mijnwerker in Dobnets, geboren met een gebrekkig been, had de volwaardige rang van kolonel bereikt bij de afdeling Medisch Onderzoek van het Russische leger.

Smith was stomverbaasd. Hij wist dat Klein, alvorens hem zijn handtekening te vragen onder de geheimhoudingsovereenkomst waardoor hij deel uit zou gaan maken van Covert-One, zijn hele leven onder een microscoop had gelegd. Dus wist Klein dat Smith Danko kende. Maar in geen enkele briefing had Klein er ooit op gezinspeeld dat ook hijzelf met de Rus in contact stond.

‘Maakt Danko deel uit van...?’

‘Covert-One? Nee. En jij mag geen gewag maken van het feit dat jij dat wel doet. Danko weet niet beter dan dat ik iemand stuur die het goed met hem voor heeft om hem daar weg te halen.

Meer niet.’

Dat betwijfelde Smith. Bij alles wat Klein zei of deed, kon je er donder op zeggen dat er meer achter stak. Van één ding was hij evenwel overtuigd: Klein zou nooit een medewerker in gevaar brengen door hem niet alles te vertellen wat hij moest weten.

‘Tijdens mijn laatste ontmoeting met Danko,’ zei Klein nu, ‘hebben we een simpele code bedacht die hij in geval van nood zou kunnen gebruiken. Die code was een menu. De prijs – 8 euro – duidt op de datum, 8 april, over twee dagen. Eén dag als je rekt in Europese tijd.

De specialiteit – zeebanket – duidt op de manier waarop Danko zal reizen: over zee. De Bellini is een cocktail die voor het eerst werd gemaakt in Harry’s Bar in Venetië. De sluitingsuren van het restaurant, ’s middags tussen twee en vier, duiden op de tijd waarop de contactpersoon op het ontmoetingspunt wordt verwacht.’ Klein zweeg even. ‘Een simpele maar uiterst effectieve code. Zelfs als de gecodeerde boodschap zou zijn onderschept, zou niemand wijs kunnen zijn geworden uit het menu.’

‘Als Danko op zijn vroegst over vierentwintig uur wordt verwacht, waarom dan al die paniek?’ vroeg Smith.

‘Omdat Danko met zijn bericht heeft aangegeven dat er sprake is van een panieksituatie,’ antwoordde Klein, duidelijk bezorgd. ‘Hij zou eerder dan verwacht in Venetië kunnen aankomen, hij zou ook vertraging kunnen oplopen. In het eerste geval wil ik niet dat hij aan de heidenen is overgeleverd.’

Smith knikte terwijl hij een slokje van zijn koffie nam. ‘Begrepen. En dan nu de hamvraag: waarvoor is Danko op de vlucht geslagen?’

‘Dat zal alleen hij ons kunnen vertellen. En geloof me, ik ben erg nieuwsgierig naar wat hij te vertellen zal hebben. Danko bekleedt een unieke positie. Die zou hij nooit in gevaar hebben gebracht...’

Smith trok zijn wenkbrauwen op. ‘Tenzij?’

‘Tenzij hij gevaar voor eigen leven zag aankomen.’ Klein zette zijn koffiebeker neer. ‘Ik weet het niet zeker, Jon, maar ik vermoed dat Danko informatie bij zich heeft. In dat geval betekent dit alles dat hij gelooft dat die informatie voor mij belangrijk is.’

Klein keek over Smiths schouder naar een sergeant van de

luchtmachtpolitie die de hangaar kwam binnenlopen.

‘Het toestel is klaar voor vertrek, meneer Klein,’ deelde de sergeant mee.

Klein nam Smith bij de elleboog en samen liepen ze naar de deuren.

‘Ga naar Venetië,’ zei hij zacht. ‘Vang Danko op en zie erachter te komen wat hij heeft. En snel.’

‘Komt in orde. Meneer Klein, er is iets wat ik in Venetië nodig zal hebben.’

Smith had zijn stem niet hoeven dempen toen ze naar buiten liepen. Het geroffel van de regen overstemde zijn woorden. Kleins knikje was de enige aanwijzing dat Smith ook maar iets had gezegd.